

„At Lovforslagene om Banker og om Spare- og Laanekasser ikke hører under samme Ministerium, bereder Sagens endelige tilfredsstillende Løsning Vanskeligheder. Dette kom tydeligt frem under Lovforslagenes første Behandling, og dette Forhold blev ikke bedre ved, at Lovforslagene blev henviset til to forskellige Udvalg.“ Jeg vil gerne minde om, at vi i denne Mindretalsbetænkning netop har gjort gældende, at vi ansaa det for meget uheldigt, at de to Lovforslag sorterede under to forskellige Ministerier. Dette Forhold er jo nu ændret. Det er omtalt af flere Talere som noget glædeligt, og dertil vil jeg, i Henhold til det, jeg her har nævnt, selvfølgelig slutte mig. Derimod staar endnu tilbage at faa begge Lovforslag sendt til eet Udvalg, og efter at den højtærede Formand nu har givet os Lov til at omtale dem begge under eet, vil maaske ogsaa dette kunne opnaas. Jeg mener, at de to Lovforslag er i den Grad sammenhørende, at det er vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at faa det ene gennemført, uden at det andet kommer med. Jeg ved ganske vist, at den højtærede Minister ved Forelæggelsen sagde, at der intet var til Hinder for, at de kunde vedtages hvert for sig; men efter de Udtalelser, der er faldet her i Tinget i Dag, tænker jeg, at den højtærede Minister alligevel er kommet til Erkendelse af, at de neppe bliver vedtaget ordret, som de foreligger. Der vil nok blive foretaget Ændringer, inden de forlader dette Ting, og jeg antager, at Ændringerne bliver af en saadan Beskaffenhed, at det vanskeligt kan tænkes, at de forlader den danske Rigsdag uden at være vedtagne begge samtidig. Jeg skal til selve Lovforslaget kun gøre nogle ganske faa Bemærkninger. Jeg kan i væsentlig Grad slutte mig til de Anker, der er rettede mod forskellige af Paragrafferne. Jeg skal først nævne det sidste Stykke i § 1, der lyder saaledes: „Sparekasser maa ikke yde Garanter eller Aktionærer højere Udbytte af den indbetalte Kapital end 4 pCt. aarlig.“ Jeg kunde have Lyst til blot at nævne et Eksempel. Som Forslaget er, kan en Garant, der har indbetalt 200 Kr. og yderligere garantet for 800 Kr., kun faa 8 Kr. i Rente, medens den Sparer, som har indestaaende 200 Kr., maaske faar 9—10 Kr. De Vilkaar tror jeg ikke — og deri er jeg for saa vidt i Overensstemmelse med de fleste ærede Talere —, at man vil faa ret mange Garanter til at gaa ind paa. En Sparekasse er jo ikke et rent og skært filantropisk Foretagende, og hvis man skulde anbringe sin Kapital paa den Maade, synes jeg alligevel, der er noget for lidt Forret-

ning deri. Noget andet gælder naturligvis Garanter, som ikke har indbetalt noget.

I § 3 staar der, at Sparekasser er pligtige og eneberettigede til at benytte Ordet „Spare“ i deres Benævnelse. Jeg forstaar ikke rigtig dette. Dersom jeg f. Eks. har 100 Kr. at undvære og sætter dem ind i en Sparekasse, kan man sige, at jeg sætter dem ind som Sparepenge. Men dersom jeg sætter dem ind i en Bank, hvor de ogsaa trækker Renter, saa forstaar jeg ikke, at det ikke ogsaa er Sparepenge. Det er jo imidlertid kun et Spørgsmaal om Navn, og det skal naturligvis forstaas paa den Maade, at Bankerne ikke maa have Lov at være Sparekasser.

I § 3, 3die Stykke, er der den Bestemmelse, at de paa Sparekassebog eller Indlaansbevis gjorde Indskud kun kan hæves mod samtidig Afskrivning i Sparekassebogen eller paa Indlaansbeviset. Der mener jeg nu ogsaa, at det vilde vistnok kunne affattes anderledes. Man kunde nemlig ogsaa tænke sig det affattet saaledes: „Dog kan det tillades, at Uddrag sker ifølge Check, naar der paa Forside, Titelblad og hver Side i Sparekassebogen og tilsvarende Maade paa Indlaansbeviset er tydelig trykt, at Uddrag kan ske ved Check, og at Bogens eller Bevisets Paalydende derfor ikke er Bevis for Størrelsen af Sparerens Tilgodehavende.“ Det vilde vistnok kunne være tilstrækkeligt.

Paragraf 4, 2det Stykke, siger: „Enhver ved denne Lovs Ikrafttræden bestaaende Sparekasse skal inden 3 Maaneder bringe sin Vedtægt i Overensstemmelse med denne Lov og derefter indsende den til Stadfæstelse af Ministeriet for Handel og Søfart. Inden 10 Aar fra Lovens Ikrafttræden skal der i enhver Sparekasse, i hvilken der ikke findes Garanti eller Aktiekapital, være indtraadt Garanter i et Antal og for et Beløb, der fastsættes af Ministeriet for Handel og Søfart.“ Jeg tror, at dette vil møde store Vanskeligheder navnlig overfor de gamle Sparekasser; overfor de nye kan det maaske nok gaa. Jeg kan f. Eks. nævne en Sparekasse, der har mellem 400 og 500 Garanter, altsaa Mænd, som ikke har indbetalt noget. Hvis man nu kommer og kræver Penge af dem, saa vil nogle naturligvis betale, men andre ikke. Hvad skal man saa gøre ved dem? Tvinge dem kan man ikke, og at have nogle, der har betalt, og andre, der ikke har betalt, er en aldeles umulig Ordning. Saa maatte man altsaa som Følge af Lovens Bud slette alle de Garanter, der ikke vilde betale. Men derved vilde man rigtig-